

V teh krajih dobro znan gospod Matevž P..., ki na podnožju Nanósa prebiva, jih je več tednov s potrebno jedjo in pijačo preskerbel, in dobil je zavolj tega zlato svetinjo.

V dolini ne delječ od sv. Brica je vas Veliko Ubeljsko. Vse hvale vredni kaplan te vasi je šolo vstanovil, v kateri sam otroke sploh v slovenskim jeziku uči. Iz velikiga Ubeljskiga se pride v vas Strane, kjer pred cerkvijo drevo zimenam tisa (*taxus baccata*) raste, ki se na Krajskim po redkim najde, in ki je v sredi med jelovim in listnatim drevjem. Stranci! zvedili smo, de ste se čez sostavik, ki smo ga v 32. listu Novic brali, močno togotili. Vtolažite in ohladite se v dobri in merzli stranski vodi!

Ne delječ od Stran je jamski grad. Spomnimo se pri ti priči na Miroslavovo Ivanko, kateri se prav za malo zdi, de je še niso v slovenskim gledišu igrali. Kje pa imamo obljubljen slovensko gledišo? *).

Čez Št. Mihel pridemo v jamski grad. Erazem Lueger je že večidel bravam „Novic“ dobro znan, in hočemo le nekatere imenitosti tega grada popisati. 80 sežnjev visoka in še več kot še enkrat tako široka skala pokriva grad kneza Vindišgraca, ki je bil nekdanj grofa Kobencelna. Na podnožju skale voda v jamo teče, ktera v Ipavi zopet iz zemlje izvira; okolj 6 sežn. od vode visoko so vrata, ki so bile o časih Erazma narejene. Skozi nje se gré v jamo, ki je pol ure dolga, in iz ktere se 60 sežn. visokejši vun pride. Kapnik te jame je lepši, kot v Postojnski, ker ni tako močno vkajena, in prebiva v nji več 1000 topirjev, ki na stenah visijo. Drugo nadstropje grada je gotovo okolj 25 sež. od tál visoko, pride se po mnogih stopnjah v jamo, ki je nad streho grada. Ta jama, ki je okolj 50 sežn. od tál visoka, ima za več kot 500 ljudi prostora, in tukaj je Erazem Lueger s svojo množico prebival, in v letu 1482 zavolj nezvestobe svojiga služabnika smert storil. Iz jame je bila podzemeljska pot v bližnji gojzd, pa ne v Ipavo, kakor nekteri mislijo, in po tej poti je Erazem s svojo množico potrebno jed in pijačo dobival.

Jamski grad, ta čudež narave se ne da lahko dobro popisati, svetvamo tedaj popotnikom, de naj ga sami pogledajo.

V skalovju jamskiga grada imasta dva krokarja (*corvus solitarius*) vsako leto mlade. Ko mladiči odrastejo, vstane med njimi in starišimi hud boj, stariši premagajo mladiče, in ti morajo v ptuje kraje pobegniti. Dobro bi bilo, ako bi se to z marsikterim kmetiškim otrokam zgodilo, kateri svoje stariše, ki so mu celo premoženje izročili, iz hiše preganja.

Iz doline jamskiga grada se pride na goro, kjer ste vasi Bukovje in Gorenje. V ti vasi pridši se moramo marsikteriga reveža spomniti, ki je v neusmiljene roke tacihi ljudi prišel, ki se cesionarji imenujejo; ti so take stvari, ki od kupovanja dolgov živijo.

Mramor, žival grozno škodljiva zelišam na polju, je kmetam dobro znan; še bolj nevarni kot mramor so pa cesionarji za premoženje in blagostanje kmetov. Cesionar kupi dolg, in še polovice vrednosti za-nj ne da, če ima odstopni list (cesion) v rokah, ubožiga dolžnika precej prime, ga toži in zarubi. Kmet, ki si ne more pomagati, prosi cesionarja za odlog, da mu ga, pa kako? Kmet, ki je 100 goldinarjev dolžan, mu mora, ako noče, de mu bo zemlja prodana, samo za poterpljenje 20 goldinarjev plačati; poterpi oderuh majhin čas, pa kaj to pomaga. Kmalo reveža spet prime; dolg, ki je poprej 100 goldinarjev

znesel, znese že več kot 200 goldinarjev, in kdo je vsiga tega kriv? Cesionar, ki se z odertijo pečá. Tak požeruh prodá kmetu zemljo in ga spodi iz očetoviga doma; ubogi kmet pa mora od hiše do hiše živeža iskati. Varite se tedaj kmetje! takih pijavk in požrešnežev, ki se cesionarji imenujejo, in prosite v svojih zadregah rajši poštenih in usmiljenih možih za pomoč.

V Bukovjah in Gorenjah kmetje le večidel od bližnjiga jamskiga gojzda živijo, ki okolj 7000 jutrov ima. S tem gojzdam so v letu 1848 grozno gerdo delali, zdaj pa plačujejo, de se sami sebi smilijo.

(Konec sledi.)

Novičar iz slovenskih krajev.

Xp. Iz Celja. 5. in 6. t. m. sta stala pred porotno sodbo Gašper Stražek, 24 let star šivár, in pa Matija Friedl, 20 let star tkavec, obá iz Pilštana; Friedl je bil obdolžen, da je mesca svečana 1850 kmeta Klakočarja napadel in mu nekoliko usnja obropal, Anton in Gašper Stražek pa sta pri tem ropu pričujoča bila, da se Klakočar ni upal braniti, in sta se tako ropa deležna storila. Anton Stražek je bil še dalje obdolžen, da je z Matijam Friedelnam o pustu leta 1850 Gračnarja in Gračnarco za 4 gold. obropal, in Matija Friedel poverh tega, da je Rebersaka za 18 gold. vrednosti pokradel. Friedl in Anton Stražek sta poprej te hudodela obstala in se s poškodovanim tudi pogodila, pozneje sta pa vse tajila, rekoč: da sta le v strahu in zmešnjavi tiste hudodelstva obstala in da sta nedolžna. Anton Stražek, ki je med tem umerl, je poslednjič na smertni postelji vse obstal in skesan tega hudodela pred večniga Sodnika stopil; Matija Friedl, grozovit ropar celi soseski, kteriga obraz že kaže prekanjeniga hudodelnika, pa je terdovratno in vsim pričam vkljub od konca do kraja vse tajil; Gašper Stražek je zastran ropa le toliko obstal, da bi se mogel vdeležbe tatvinstva dolžiti. — Deržavni pravdnik g. Teischinger je v lepim jasnem (nemškem) govoru krivico zatožencov dokazal; zagovornik g. dr. Forregger je rekel, da za Friedelna noče ne besedice ziniti, ki naj zapade brez milosti roki pravice; Stražeka je pa deležnika tatvinstva, ne pa ropa, spoznal. Porotniki so Friedelna „ropa kriviga“ spoznali, ki je bil nad Klakočarjem dopernešen; čudno pa je bilo, da so ga vdeležbe ropa nad Gračnarjem „nedolžniga“ razsodili! Friedel je bil potem na 6 let v teško ječo obsojen. Gašper Stražek je bil vdeležbe ropa „nedolžen“ spoznan in berž izpušen; — mende so porotniki to razsodbo bolj po občutku milosti, kakor po pravilih merzlokerviniga presodka izgovorili. Vesel je odšel z oblubo, da se bo vedno kot dober človek obnašal. — Konec tega spisa moramo zopet ponoviti, kar smo že večkrat rekli. — Oba zatožena, vsih 9 prič in vsi porotniki razun izvoljeniga verhovnika so popolnoma le slovenski jezik razumeli, česar priča je očitno to, da porotniki njim vsiljenih nemških besed prisege: „Ich schwöre, so wahr mir Gott helfe“ niso mogli nič kaj prav izgovoriti, — in vunder je bil pri ti poroti deržavni pravdnik, ki le nemški jezik razume, zavoljo kteriga se je mogla vsa obravnava po tolmaču iz slovenskiga v nemški jezik prestavljati, kar je silo mudivno bilo; škoda tudi za njegov zares jasni in pripricavni govor na porotnike, da ga gotovo tako dobro niso razumeli, kakor bi ga bili zapopadli v slovenskim jeziku, kteriga bi bili pazljivo poslušali, ne pa pri njem dremali. Ali ni še očitnih dokazov dovelj, kako potrebna je deržavnim pravdnikom na Slovenskim znanost slovenskiga jezika?! Poslednja povzema g. predsednika Kopper-ja v slovenskim jeziku pa je pazljivost porotnikov močno spodbodla.

*) Naprava noviga glediša je v vsakim jeziku težavna reč, še večji pa v slovanskim (poglej v Prago in v Zagreb), nar večji pa v slovenskim jeziku, kteriga bomo že še kaj časa pričakovali. Vred.

Od 9. do 16. t. m. je bila tista glasovita sodba zoper Ano Alexander, ki je obdolžena, da je v Marburgu svoje druge stariše zavdala. Drugo pot bomo popisali obširno to sodbo; danes le povemo: da so je porotniki enoglasno „nedolžno“ spoznali zavdanja njeniga očeta-reditelja, in da c. k. državno pravdnistvo samo je tožbo zavolj zavdanja njene matere-rediteljce nazaj vzelo.

Xp. Iz Celja 21. sept. Roke se mi tresejo, ko Vam grozno žalostno naznanilo pišem, da preslavljeni knezoškof Lavantinski g. Slomšek, pridši iz Ljubljane, so pri nas tako hudo zboleli, da so bili danes s sv. smertnimi sakramenti prevedeni. Oče nebeški! ohrani nam toliko ljubljeno življenje neutrudljiviga duhovniga pastirja in krepkiga podpornika našiga miliga naroda! Daj milostno! da prestane smertno nevarnost — Tebi v slavo, domovini v blagor!

Iz okolice Frauheimske na Štajerskim. Pri nas je ta letina slaba. Sternina je puhla, hajda in kuruzi ne morete zoréti, grozdje je še iz vekšega terdo zdaj 20. kimovca, in gre vidoma v kvar, korún nekoliko gnjuje. Vreme imamo zlo deževno skoro celo poletje. Ljudje ne morejo otave spraviti, ne oziminesejati. Sadja je na nekterih mestih precej; sliv se štertinjak po 10 gold. prodáva. Tudi toča, ktera je pol fare pobila, 4 ure neprenehama šla in tû in tam 6 dni obležala, in povodenj, da je staro drevje derla in golemo kamenje kotala, smo imeli. — Naša šola še je vsa po starem; šolarjev vekših malo; obiskovanje zapisanih strašno slabo — nekoliko so tega nemškutarji krivi. — Rajši nekaj posebnega: Dvé reženi steblici ste se med več samorašénimi v vinogradu našle, edno je imelo ob svojem klasu izpod zern še 7, in drugo še celo 14 drugih klasov s zernjem; na polji se je našel en kuruzin velik rog (klas ali vlat), kteri je imel venec iz 12 manjših rogov okoli sebe.

Iz Žuženberka 12. kim. Nekaj od „kačje smerti“. 9. dan t. m. zapazi dekla, ktera je šla krave mlest, pri eni kravi veliko oteklíno na vampu, od srede vampa proti vimenu. Pri bolj natanjnim ogledanju se vidi, da je bila krava na paši od kače pičena. Oteklína je bila razširjena, terda in velika, okoli rane kačjiga pika je bila kakor srednja repa v okroglici čez drugo oteklíno izrašena, pa mehka, da je semtertje vahljala, kader se je krava prestopila. Vsa živina pohlevu je ležala, samo vpičena krava ne; scer ni bilo še nobene klavernosti nad njo viditi. Tukaj je bilo hitre pomoči treba. Svetovavcov je pri tacih priložnostih na kupe, pa malo pravih. Upanje na „kačjo smert“ ali „astramontano“ je vse prevagalo, in ker ta v naših krajih ne raste, na njeno sestro „inula germanica“, ktera ima s „kačjo smertjo“ enako zdravilno moč. Pa izlečka iz nje nimamo, le suhiga zeliša imamo nabraniga. To na drobno razrezano pristavimo k ognju, da dobro in nekaj časa zavre, prevreto smo ocedili in oželi, in ta ocej se je kravi vsako uro v gobec vlivala, za pol pitniga glaža na enkrat, in z njo se je tudi rana močila. To prekuhanje že ožetiga zeliša s pridjano novo se je večkrat zgodilo, vselej je pa bolj dolgo vrela, kot prvič. Zvečer o devetih smo začeli zdravilo rabiti, zjutrej ob štirih je krava že mirno ležala, oteklína je bila pomanjšana in omehčana, v dveh dneh je vsa oteklína do dobrega splahnila. 11. dan t. m. je krava že z drugo živino na pašo šla.

Vém, da je zdravilna moč kačje smerti (naj bo že astramontana ali inula germanica) starim bravam „Novic“ dobro znana; pa vender ta srečen izid naznanim, da bodo vsi stari in novi bravci vedili, da ne le izlečik iz kačje smerti, ampak tudi zeliše na vodi kuhano ima to zdravilno moč, kar bo gotovo vsim všeč zvediti, zato ker se čaj ali kuhana voda lažej napraviti in ohraniti da, kakor izlečik, kteri rad

splesnije. Naj bi vender vsi domorodci to dobrotljivo zeliše poznati si prizadevali! Kako lahko bi si ga nabrali poleti, ko med s. Petram in s. Jakobam po nekterih travnikih skorej v vsakim germu cvetè! In kako dobra, neprečelnjiva pomoč bi bilo ono v sili za domače in sosedove potrebe, za ljudi in živino! Bi vender sčasama tisto vražno in nevarno „zagovarjanje“ zginilo, ktero se pri kmetih tam pa tû še pogostama najde, če bi ljudje spoznali pravo zdravilo, kteriga je Bog za gadov ali kačji pik vstvaril *).

J. K.

Iz Ljubljane. Dunajski časopis v češkem jeziku „Vidensky dennik“ 29. aug. t. l. tole piše: „Že večkrat sim bil slišal iz ust neprijatlov slovanskiga naroda, da je Ljubljana nemško mesto. Mislil sim, da bode morebiti to blezo tako, kakor je Praga nemško mesto. Pervi poduk o ti reči sim prejel od nekiga prijatla, kteri ni bil ravno prijatelj slovanski. On pride u Ljubljano in mora do polnoči svojiga stanišča iskati, ker nobeden med temi, ktere je srečal, nemško ni razumel. Ta žalostna lastna skušnja je mojiga prijatla prekerstila, in sedaj on proti vsim napadam terdi, da je Ljubljana slovansko mesto. Tega se vsaki lahko in hitro prepričati zamore, da le nektare ulice prehodi in slovenski govor od nemškiga bolje zna razložiti, kakor tista dama Berolinska, ktera je nemško narečje na Českim imela za jezik česki, kteriga bi se lahko bilo naučiti. Ako uradništvo in tak imenovano „Intelligenz“ izuzameš, je Ljubljana mesto skoz in skoz slovensko; pa tudi med tistimi ljudmi, ki se radi za nemške proglašujejo, je slovenski jezik globoko ukoreninjen. Tû prav po resnici veljá: „naturam expellas furca, tamen usque recurret“. Dve zlahtni gospodični, ki ste z menoj iz Laških toplic (Tüffer) šle, ste nekako posmehovaje od slovenščine govorile, in niste ne trohice na znanje dale, po kterim bi bil jaz dvomiti mogel, da bi nemkinji ne bile. Obernem se tedaj od nju, začnem se pridno pogovarjati, — poslušam — pa kakor bistri potoček je tekkel med nju skrivšni govor iz ust naših krasotinek — slovenski. — Drugi dan gledam zjutraj iz okna; tû vidim nekoliko gospodičen iti iz cerkve — po oblačilu in obnašanju so stanú mestjanskiga — šepetajo slovensko tako, da se jim rudeče lica tresejo in ne dajo se motiti s tem, ko se jim pomigne, da jih ptujic posluša. To lepo dokaže, da se je mlajši rod slovenšine že bolj poprijel, kakor postarane dame, ktere se slovenšine le tedaj poslužijo, kedar na tihim u lepi prijaznosti bližnjiga obirajo. Zvečer sim sedel u društvu dveh gospodov, ki sta mi pravila, da se pri porotah vse po nemško obravnuje, in da se le samo prašanja in odgovori predstavljajo, ako ravno sodniki, porotniki, zagovorniki, priče in obtoženci slovensko razumejo. Čudil sim se slišati to napako s tem odgovarjati: „da slovenski jezik še ni dosti izobražen, da bi se sodnijska obravnava u njem imeti zamogla“. Tudi sta gospoda terdila, da slovenski kmet večkrat prosi, da bi mu uradije dopise in rabsodbe dajale u nemškem jeziku; zakaj „to mu potle učitelj na slovensko prestavi, — slovensko pa, ki iz uradij pride, nobena duša zavoljo novih besed in neizobraženiga jezika ne razume“. Prederznul sim se tema gospodama reči, da bi se temu lahko pomagalo, ko bi se uradni spisi koj od začetka tako slovensko pisali, kakor jih potem učitelj prestavlja; dalje sim pristavil, da tak jezik nemore biti tako sirov in neizobražen, u kteriga se dajo nemški spisi tako predstavljati, da jih ljudje razumejo. Mislil sim si, da se more sirovost in neizobraženost kje drugod iskati, ne v jeziku. Pri tej priložnosti se je tudi mnogo kvasalo od tega, da je slovenski zakonik nerazumljiv, da ljudstvo slovenski preklad manj razume, kakor nemški original. Tako praz-

*) Veseli nas, da smo to novo srečno skušnjo zvedili.

nih in puhlih besed je žalibog! pogosto slišati, pa ne samo tu, temuč iz vsih kotov našiga cesarstva, pa povsod in vsigdar iz ust tacihi ljudi, kateri drugim očitajo narodski fanatizem, med tem so pa ravno oni naj hujši prenapetneži.

Iz Ljubljane. Ravno zvemo po slavnemu g. prof. Hlubeka, ki je iz Londona prišel, da naši kozelci (stogi), katerih model, od g. Jurja Pajka izdelan, je kmetijska družba v Londonsko razstavo poslala, so Angležem in zlasti Francozom tako všeč, da jih bojo kmetovavci ondi berž napravljati začeli. — Mestni g. župan je predvčerajnim v Ljubljanskim nemškem časniku novo naznanilo g. ministra denarstva od 18. t. m. razglasil, po katerim je podpisovanje za razpisani državni zajem (posojilo) noter do večera 27. tega mesca podaljšano, zato, ker se je naznanilo tega koristniga zajema v več daljnih krajih prepozno zvedilo, ki se ga zavolj daljave niso mogli vdeležiti; vsi dobički tega zajema, ki so bili zatogovljeni deležnikom do 16. t. m. veljajo tudi na imenovano vižo zadržanim deležnikom noter do 27. t. m.; podpisuje se v Ljubljani ali pri magistratu ali pri gosp. Lambertu Lukmanu. — Gosp. deželni poglavar grof Chorinsky je ravno sedaj v slovenskim in nemškem jeziku razglasil nagovor „učiteljem na Krajskim“, v katerim jih spodbuja, naj bi vse kar je v njih moči za obujenje ljubezni do sadjoreje v sercu šolske mladine storili; ta nagovor se nam toliko važniši zdí, ker smemo pričakovati, da bo prišel sčasoma saj pervinski nauk sadjoreje v ljudske šole, ktere se bojo le takrat na boljši stan povzdignile in tudi zaupanje pri naših kmetih zadobile, kadar bojo vidili, da se otroci v njih zares mnogo koristniga za svoje življenje naučé. Drugo pot bomo natisnili ta „nagovor“ v Novicah. — Iz pisma, ki ga je g. Kociančič iz Aleksandrie pisal, zvemo, da razun že znanih duhovnih gospodov tudi učitelj iz Bruna poleg Dunaja, g. Daninger, bivši dvorni vertnár, rojen Čeh g. Hruška, in pa g. Hudaj s g. dr. Knobleherjem grejo; Hudaj je rojen v Alepu v Mali Azii, je bil pa sedaj 10 let v Evropi korektor orientalskih jezikov; g. Knobleher ga je za 5 let vdinjal za tolmača in učenika arabskiga jezika. — Na zidu neke hiše v Ljubljani se najde tole naznanilo nabito: „Anzeige! In diesen Hause werden Kinder unterrichtet für alle 3. Classen, und in der Arbeit: von einer geprüften Lehrerinn um einen willigen Preiss; beyderley Geschlechtes“. „Uti Hishi bojo Otrozhi poodetzeni od ene pohfkufene Uzhenize za eno meihnu Plazhilu sa ufe 3. Clafse inu per Deilih: obojga Spola“. Vrabce podé iz prosa z nastavljenim strašilam na njivi; ali ne bo tudi ta učenica s samim tem oznanilam vse učence spodila, kakor uno strašilo vrabce?

Novičar iz mnogih krajev.

Dunajske novice naznanijo, da je bilo za razpisani državni zajem (posojilo) do 16. sept. v našem cesarstvu podpisano: v banki na Dunaji 36 milionov 584700 fl., v spod. Avstrijskim 145,100 fl., v zgornjim 308,600 fl., v Solnogradu 73,100 fl., na Štajarskim 894,000 fl., na Koroškim 31000 fl., na Krajskim 79500 fl., v Terstu 2 mil. 32300 fl., na Tiroljskim 345300 fl., na Českim 4 mil. 129900 fl., na Marskim 1 mil. 292300 fl., na Sležkim 223300 fl., v Galicii 46100 fl., na Ogerskim 1 mil. 432500 fl., na Horvaškim 23000 fl. Skupej 47 mil. 640700 fl. Gotovi znesek podpisov v ptujih deželah se še ne vé. — Cesar se bojo iz Laškiga, kjer so bili po telegrafskih naznanilih z veliko slavo sprejeti, že 1. oktobra na Dunaj vernili. — Hlapón „Bavaria“ je pri skušnjah na železnici čez goro Seme-

ring prvo darilo 20.000 svetlih cekinov prejel; ta mašina je bila v Monakovim narejena. — Ker se je zvedilo, da gré iz našiga cesarstva vsako leto okoli 10 milion. gold. sreberniga denarja v Serbio za prešiče, je dalo ministerstvo kmetijstva poduk za umno rejo prešičev izdelati, ki se bo Ogerskim in Erdeljskim kmetam podelil za povzdigo domače reje. — Ker se je plat zvoná že večkrat za puntarske poklice zvonilo, pravijo Dunajske novice, da bo prišla postava, po kateri se smé le za božjo službo in ob ognju zvoniti. — Ker se sem ter tje županije združiti branijo, se pričakuje postava, ki bo to zedinjenje zapovedala; kakor je denar tolikrat zadržek te in une reči, tako tudi premožne županije nočejo premoženja z ubozimi deliti, akoravno je izgovorjeno, da vés županijni denar ne pride v eno kaso. — Znani ogerski vremenski prerok Elč prerokuje lepo in suho vreme mesca grudna; potem pa bo po njegovi domišlii grozno huda zima s sila velikim snegam; za to svetje, naj se ljudje z dervami in krušno moko previdijo, ker se pozimi ne bo dalo mleti. Oj preroki! — Zastran plesnôbe grozdja, ki se letas v mnogih deželah prikazuje, zvemo iz Rima tole: Od ministerstva postavljena komisija, ki to bolezin preiskuje, meni: da iz taciga grozdja narejeno vino ni zdravju škodljivo, da je pa vunder prav, ako se bolno grozdje in perje skerbno obêre, v graben položi, z apnéno vodo poškopí in za čevelj debelo s perstjo zakrije. Ostalo grozdje naj se z vodo poškopí, v kateri je bilo nekoliko apna vgašeniga. — Iz Pariza pa zastran te boleznizvemo, da ta bolezin grozdje, zlasti na Francoskim, že več let hudo nadležva, in se s tem nar boljši vbrani, če se o lepim gorkim vremenu brez vetra grozdje, perje zgorej in spodej, in pa terta nar poprej z vodo poškopí (z brizglo), po tem pa berž s prav drobno štupo žepljeniga cveta (s pihavnikom) poštopá. Vodja veliciga verta v Versailu je na to vižo dvakrat o letu svoje terte plesnobe obvaroval. — Ko je letos skoraj povsod deževno vreme, je na Španjskim grozna suša; v Madridu ni 4 mesce ne kaplice dežjá padlo. — Zavolj povodinj na Ogerskim in Erdeljskim je za senó tako slabo, da cent sená na Erdeljskim že 2 gold. 24 krajc. veljá. — V Ostendu v Belgii je bil 9. t. m. otrok rojen s 4 rokami in 4 nogami, pa je kmalo umerl. — Iz vunanjih deželá ni ta teden nič veseliga noviga: mnogo se bère od zmešnjav in prekučij na Gerskim, Kitajskim itd.

Na znanje častitim gosp. dopisnikom Novic.

Od vsih strani podpirajo predragi domorodci „Novice“ s prijaznimi dopisi, in večkrat se primeri, da se jih toliko nabère, da ne moremo z vsimi berž v perve Novice; prosimo tedaj, naj nam za tega voljo za zlo ne vzamejo, ako kak sostavek včasih pozneje ali na več kosov razdeljen v Novice pride, kakor je častitim g. dopisnikom pa tndi vredništvu drago. Vred.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	20 kimovca		15 kimovca	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik pšenice domače	1	54	2	5
1 » » banaške	2	12	2	8
1 » » turšice	—	—	1	36
1 » » soršice	—	—	1	38
1 » » reží	1	21	1	40
1 » » ječmena	1	9	—	—
1 » » prosa	1	26	—	—
1 » » ajde	—	—	—	—
1 » » ovsa	—	54	—	48

Natiskar in založnik **Jožef Blaznik v Ljubljani.**